

Ξινόμηλο

11+ ετών

Τζάκλιν Ουίλσον

Πώς να

επιβιώσεις

στην

κατακρήνωση

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HOW TO SURVIVE SUMMER CAMP
Από τις Εκδόσεις Oxford University Press, Λονδίνο 1985
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πώς να επιβιώσεις στην κατασκήνωση**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jacqueline Wilson
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαίρη Γραμμένου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Nick Sharratt
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Jacqueline Wilson, 1985

© Εικονογράφησης: Nick Sharratt, 2010

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-545-8

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Τζάκλιν Ουίλσον

**Πώς να
επιβιώσεις
στην
κατακρήνωδη**

Μετάφραση:
Μαίρη Γραμμένου

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η ΤΖΑΚΛΙΝ ΟΥΪΛΣΟΝ γεννήθηκε στο Μπαθ το 1945. Εργάστηκε σε εκδοτικό οίκο και κατόπιν δούλεψε ως δημοσιογράφος, προτού ασχοληθεί επαγγελματικά με τη συγγραφή. Έχει γράψει πολλά βιβλία για παιδιά, αστυνομικά μυθιστορήματα και αρκετά θεατρικά έργα. Εδώ και πολλά χρόνια, συστηματικά επισκέπτεται σχολεία και βιβλιοθήκες. Τα παιδιά την αγαπούν πολύ, ίσως γιατί ξέρει να συζητάει μαζί τους χωρίς να τα κατευθύνει. Λαμβάνει από τους αναγνώστες της πάνω από διακόσια γράμματα την εβδομάδα, στα οποία μάλιστα απαντάει η ίδια. Τα βιβλία της έχουν πουλήσει περισσότερα από 20 εκατομμύρια αντίτυπα στην Αγγλία, έχουν τιμηθεί με τα πιο σημαντικά βραβεία παιδικής λογοτεχνίας και έχουν μεταφραστεί σε 30 γλώσσες. Η Τζάκλιν Ουίλσον λατρεύει το διάβασμα και η προσωπική της βιβλιοθήκη περιλαμβάνει περισσότερα από 15.000 βιβλία! Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν άλλα 23 βιβλία της συγγραφέως, ενώ ετοιμάζονται και άλλα.

Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε την ιστοσελίδα www.jacquelinewilson.co.uk

Στις Ρεμπέκα και Χάνα Πάρτος

Πώς να επιβιώσεις στην κατασκήνωση

Αναρωτιέμαι αν εσείς έχετε περάσει κάποιο καλοκαίρι σε κατασκήνωση. Τα περισσότερα παιδιά ενδουσιάζονται στην ιδέα να πάνε κάπου, όπου θα είναι τέλεια και θα καταπλαστούν με ένα σωρό φανταστικές δραστηριότητες. Όμως μπορεί να είναι λίγο περίεργα στην αρχή, προπαντός αν δεν ξέρεις κάποιον άλλο στην κατασκήνωση. Στην ιστορία μου η Στέλλα δε θέλει καθόλου να πάει κατασκήνωση. Ίσως δι-
καιρολογημένα έχει τις αντιρρήσεις της. Η κατασκήνωση «Διακοπές στην Περιπετειούπολη» σίγουρα βρίσκεται στον πάτο της λίστας με τις καλές κατασκηνώσεις — αλλά ακόμα κι έτσι, η Στέλλα καταφέρνει να περάσει καταπιηκτικά εκεί. Κάνει μερικούς πολύ καλούς φίλους (συν ένα δυο δανάσιμους εχθρούς), μαθαίνει καινούριες δραστηριότητες, ξεκινάει μάλιστα και το δικό της περιοδικό.

Συχνά με ρωτούν τα παιδιά αν η Στέλλα έχει στοιχεία δικά μου. Πιστεύω ότι είναι πιο δυναμική από μένα — εγώ ήμουν ήσυχη βιβλιοφάχος, περίπου όπως η Μάρτζιπαν. Κι εμένα μου άρεσε να σκαριφίζομαι ιστορίες όπως η Στέλλα και φίλαχα σαν θησαυρό τη συλλογή παραμυθιών μου με την όμορφη ει-
κονογράφηση. Ωστόσο είμαστε το εντελώς αντίθετο όσον αφορά την κοθύμ-
θση. Ποτέ δεν ήμουν αθλητικός τύπος, αλλά λάτρευα το κοθύμπι και διέ-
πρεπα σε αυτό. Ακόμα και τώρα μου αρέσει η κοθύμθση και διανύω μισό μί-
λι σε είκοσι λεπτά. Πάντως καταλαβαίνω πόσο απαίσιο είναι αν πραγματικά
φοβάσαι το κοθύμπι. Νομίζω ότι ο Ταξίαρχος καταφέρνει με τον καλύτερο
τρόπο να βοηθήσει τη Στέλλα να ξεπεράσει τους φόβους της.

Πρέπει οπωδήποτε να πάρετε το αγαπημένο σας λούτρινο παιχνίδι μαζί σας στην κατασκήνωση. Η Στέλλα έχει ένα μικρό ποντικάκι, τον Τυροτούριχτρα. Η κόρη μου η Έμα είχε ένα παρόμοιο λούτρινο ποντικάκι όταν ήταν μικρή. Επίσης είχε έναν χοροπηδηχτό χαϊδαράκο, που ευτυχώς δεν έπεσε ποτέ στις θουonιές, όπως το χαϊδουράκι της Ρόζμαρι στην ιστορία.

Σκέφτηκα ότι θα ήταν καλή ιδέα να συμπεριληφθεί μια αληθινή συνταγή στο βιβλίο. Η μαγειρική είναι διασκεδαστική, όμως οι συνταχές ίσως να φαίνονται λίγο δυσνόητες στην αρχή, επειδή συνήθως δεν εξηγούν τα πάντα όπως πρέπει. Ανέθεσα στον Τζέιμς να γράψει μια συνταγή για μπικκότα-αστεράκια για αρχαρίους. Τη δοκίμασα μόνη μου και πιάνει, σας δίνω το λόγο μου. Αυτό που μου αρέσει περισσότερο είναι να πασπαλίζω τα μπικκότα με άχνη ζάχαρη. Όχι όχι, τώρα που το ξανασκεύομαι, αυτό που μου αρέσει πιο πολύ είναι να τρώω τα μπικκότα!

Ελπίζω να απολαύσετε αυτή την επετειακή έκδοση του Πώς να επιβιώσεις στην κατασκήνωση. Υπάρχουν τόσο πολλές έξτρα δραστηριότητες, που θα αισθανθείτε ότι και οι ίδιοι θρίσκεστε σε διακοπές καθώς διαβάζετε. Κάθισα κι έβλεπα όλα τα κουίζ κι ύστερα χρωμάτισα τις καινούριες έξοχες εικόνες του Νικ Σάρατ. Τούτη είναι η εικοστή πέμπτη επέτειος του βιβλίου μου, και όμως μου φαίνεται σαν να το έγραψα μόλις χτες!

Τζάκλιν Ουίλσον

1

Καθόμουν στην πίσω θέση του αυτοκινήτου φορώντας το καινούριο μπλουζάκι μου και το σκληρό καινούριο τζιν μου και τα άθικτα αθλητικά παπούτσια μου. Άφησα ένα βαθύ αναστεναγμό και βάλθηκα να πασπατεύω το νέο κούρεμά μου. Ήταν ελεεινό. Όλοι θα με περιγελούσαν. Σκέφτηκα όλα τα άγνωστα παιδιά στην κατασκήνωση. Περιεργάστηκα τα μαύρα γράμματα στο σμαραγδί μπλουζάκι μου. Έγραφε ΛΑΤΡΕΥΩ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΥΠΟΛΗ. Η καινούρια μπλούζα μου έλεγε ψέματα.

«Είσαι εντάξει, Στέλλα;» ρώτησε ανήσυχη η μαμά, γυρίζοντας πίσω. «Ανακατεύεσαι; Έχεις πρασινίσει λίγο».

«Για να ταιριάζω με την απαίσια μπλούζα μου», μουρμούρισα τραβώντας την.

«Εγώ βρίσκω ότι είσαι πολύ γλύκα με τα καινούρια σου ρούχα», είπε ο θεός Μπιλ.

Δεν απάντησα. Αρκέστηκα να κάνω μια γκριμάτσα στην πλάτη του. Δεν άντεχα το θείο Μπιλ. Άσ' τα να πάνε δηλαδή, γιατί είχε παντρευτεί τη μαμά μου το ίδιο πρωί.

Εγώ ήμουν παρανυφάκι. Η μαμά μού είχε αγοράσει ένα πανάκριβο γαλάζιο φόρεμα με φουσκωτά μανίκια

και μια μακριά φούστα με φραμπαλά. Η φούστα συνοδευόταν από λευκή δαντελένια ποδιά, και με τις κοσίδες μου λυτές και χτενισμένες η μαμά είπε ότι θα έμοιαζα με την Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων.

Μόνο που τελικά στο γάμο μόνο με την Αλίκη δεν έμοιαζα. Περισσότερο έφερνα στον Κοντορεβιθούλη, αφού ήμουν καραφλή σαν βρασμένο αυγό.

Ήταν όλα ένα φρικτό, φρικτό λάθος. Η μαμά πρότεινε να πάω σε ένα σικ κομμωτήριο για να κάνω ένα όμορφο κούρεμα και χτένισμα μια εβδομάδα πριν από το γάμο. Εκείνη ήθελε να έρθει μαζί μου αλλά είχε δουλειά. Είπα ότι μπορούσα να πάω μόνη μου, δεν ήμουν δα και μωρό.

Έτσι πήγα μετά το σχολείο και μίλησα με εκείνο τον άντρα που λεγόταν Κέβιν και που έμοιαζε με ροκ σταρ. Με ρώτησε πώς ήθελα κομμένα τα μαλλιά μου. Αποφάσισα ότι δεν τα ήθελα υπερβολικά κοντά. Έδειξα ένα μικρό μήκος με τον αντίχειρα και το δείκτη μου. Ο Κέβιν έγνεψε καταφατικά και το ψαλίδι του άστραψε. Καθώς αυτό έκλεισε, άφησα μια κραυγή. Ο κομμωτής δεν είχε καταλάβει. Προτού του ξεφύγω είχε κόψει τη μια μεριά του κεφαλιού μου καρφάκια. Θεώρησε ότι σε αυτό το μήκος ήθελα τα μαλλιά μου!

Δεν μπορούσε να τα αφήσει έτσι, μισά καρφάκια μισά κυματιστά χρυσαφένια σαν το στάχυ, οπότε κούρεψε και τα υπόλοιπα. Η μαμά έκλαψε όταν με είδε. Ο θείος Μπιλ είπε ότι με έβρισκε χαριτωμένη, αλλά απλώς έπαιζε θέατρο.

Έδειχνα χαζή μέσα στο όμορφο γαλάζιο φόρεμα παράνυφου στο γάμο. Κι έδειχνα ακόμα πιο ηλίθια ντυμένη με τα ρούχα της κατασκλήνωσης. Ήμουν αποφασισμένη να μην κάνω σαν νιάνιαρο και βάλω τα κλάματα, αλλά παρ' όλα αυτά ήμουν έτοιμη να κλάψω.

«Έλα, για να ανέβει λίγο η ομάδα!» επιχείρησε να με εμπυκώσει η μαμά, γυρίζοντας πίσω να με κοιτάξει.

«Για ποιο λόγο;» τραύλισα. «Δεν είναι δίκαιο. Εσύ πηγαίνεις εξωτερικό στις σούπερ διακοπές σου και εμένα με αφήνεις στην απαίσια κατασκλήνωση. Στοιχηματίζω ότι θα είναι ακόμα χειρότερα και από το σχολείο. Ξέρω ότι θα τη σιχαθώ».

«Δεν είναι οι διακοπές μου, είναι ο μήνας του μέλιτος», με διόρθωσε η μαμά. Αλλά ύστερα κοίταξε το θείο Μπιλ και ψιθύρισε: «Αλήθεια πιστεύεις ότι η Στέλλα θα είναι εντάξει;»

Εγώ κούνησα το κεφάλι μου με μανία.

«Ναι», αποκρίθηκε ο θείος Μπιλ. «Ναι, φυσικά και θα είναι. Οι περισσότεροι φίλοι μου στέλνουν τα παιδιά τους κατασκλήνωση και όλα περνούν φανταστικά. Διασκεδάζουν με την ψυχή τους».

«Εγώ δεν πρόκειται», δήλωσα.

Δε μου έδωσαν σημασία.

«Πραγματικά εύχομαι να μην ήταν πλήρεις από κόσμο όλες οι υπόλοιπες κατασκηνώσεις», συνέχισε η μαμά. «Δεν ξέρω, η Περιπετειούπολη μου ακούγεται κάπως... κάπως...» Αναζητούσε τη σωστή λέξη.

Την πρόσφερα ευχαρίστως. «Αχούρι».

«Έλα, μη γίνεσαι αναιδής», με αποπήρε η μαμά, αλλά δεν ακούστηκε θυμωμένη, ακούστηκε ανήσυχη.

«Εγώ θα έλεγα ότι φαίνεται καταπληκτικό μέρος», συμπλήρωσε ο θείος Μπιλ. «Ουσιαστικά είναι ένα αρχοντικό και διαθέτει τεράστιες εκτάσεις και μια υπέροχη πισίνα και...»

«Σσος!» είπε η μαμά, αλλά ήταν πολύ αργά.

«Δεν πάω!» φώναξα. «Δε γίνεται να πάω εκεί, αφού έχει πισίνα!»

«Σου υπόσχομαι ότι δε θα κολυμπήσεις», δήλωσε η μαμά με τον εμπιστευτικό τόνο που φυλάει για εξαιρετικές περιπτώσεις.

Αλλά δεν μπορούσα να εμπιστευτώ τη μαμά γιατί δεν ήταν στα καλά της αφού πήγε και παντρεύτηκε το θείο Μπιλ.

«Θα με αναγκάσουν. Θα με πετάξουν μέσα», κλαψούρισα και άρχισα να κλαίω σαν μωρό.

Παλιότερα, όταν η μαμά ήταν ακόμη παντρεμένη με τον μπαμπά, αυτός με είχε πάει για μπάνιο. Εγώ ήμουν πολύ μικρή και φοβήθηκα. Ο μπαμπάς ήθελε να πηδήξω μέσα και να πλατσουρίζω και να φωνάζω όπως όλα τα άλλα παιδάκια. Εγώ δεν ήθελα. Στεκόμουν σε μια μεριά της πισίνας τρέμοντας ολόκληρη. Ο μπαμπάς ήταν καλός στην αρχή, αλλά μετά θύμωσε. Τότε θύμωσα κι εγώ κι έτσι αυτός νευρίασε για τα καλά και με πέταξε μέσα. Ήταν η ρηκή μεριά της πισίνας, όμως στα μάτια μου φάνταζε σαν το Λοχ Νες. Ο μπαμπάς με τράβηξε έξω μονομιάς και γέλασε και προσπάθησε να το

γυρίσει στο ασείο, αλλά εγώ ζάρωσα σαν να είχε μεταμορφωθεί ο ίδιος στο τέρας του Λοχ Νες.

Ακόμη είχα εφιάλτες με πισίνες. Έκτοτε, ποτέ μου δεν πήγα για μπάνιο.

«Και δε θα χρειαστεί να κολυμπήσεις τώρα», με καθησύχασε η μαμά, σκύβοντας και σκουπίζοντάς με με χαρτομάντιλο. «Έγραψα σε αυτό τον Ταξίαρχο που του ανήκει η Περιπετειούπολη. Του τα εξήγησα. Κανείς δεν πρόκειται να σε αναγκάσει να βουτήξεις, ειλικρινά. Ούτως ή άλλως, δε θα *μπορείς* να κολυμπήσεις γιατί δεν έφερες μαζί το μαγιό σου, έτσι δεν είναι;»

«Μπορεί να με αναγκάσουν να κολυμπήσω με τα εσώρουχα», ψέλλισα μέσα στα αναφιλητά μου.

Σκεφτόμουν την πισίνα στην κατασκήνωση. Τη φανταζόμουν πολύ μεγάλη, πολύ γαλάζια, πολύ κρύα. Έπειτα φαντάστηκα κάποιο φρικαλέο στρατιώτη να με αρπάζει και να με πετάει μέσα στο νερό.

«Σε παρακαλώ, μη με πηγαίνεις εκεί!»

«Μη γίνεσαι δύσκολη, αγάπη μου. Πρέπει να πας και τέρμα η συζήτηση», δήλωσε η μαμά.

Δεν έβλεπα το λόγο. Δεν καταλάβαινα γιατί δεν μπορούσα να πάω στην Ευρώπη μαζί τους. Η μαμά επαναλάμβανε ότι θα το έβρισκα βαρετό γιατί απλώς θα έμεναν σε πόλεις και θα επισκέπτονταν πολλές εκκλησίες και πινακοθήκες και μουσεία, και τέλος πάντων, ήταν ο δικός τους μήνας του μέλιτος. Εγώ πίστευα ότι ήταν πάρα πολύ μεγάλοι για να κάνουν μήνα του μέλιτος.

«Πάψε να κλαις τώρα, Στέλλα. Δε θέλεις όλα τα άλ-

λα παιδιά να σε δουν με κόκκινα μάτια, έτσι δεν είναι;»
είπε η μαμά.

Κατανάλωσα τρία καρτομάντιλα φυσώντας και σκουπίζοντας.

«Φαίνεται σαν να έκλαιγα;» ρώτησα με αγωνία.

«Καθόλου», είπε ψέματα η μαμά. «Έι, Μπιλ, βλέπεις εκείνη τη μεγάλη πύλη στα δεξιά; Θα ρρώ πως φτάσαμε».

Βούλιαξα στο πίσω κάθισμα καθώς ο θείος Μπιλ έστριψε στη μεγάλη πύλη και διέσχισε το μακρύ χαλικόστρωτο μονοπάτι, πλαισιωμένο με πυκνά έλατα.

«Όλα δείχνουν πολύ μεγαλόπρεπα, δε νομίζετε;» είπε εκείνος πρόσχαρα. «Στέλλα, κοίταξε όλα τα χριστουγεννιάτικα δέντρα. Γιατί δεν κάθεται κανονικά και να προσπαθήσεις να δεις το σπίτι;»

Ζάρωσα περισσότερο ώσπου το τζιν μου έφτασε στο σαγόνι μου.

Στρίψαμε σε μια γωνία, τα έλατα αραίωσαν, και φτάσαμε στην Περιπετειούπολη. Την ατενίζαμε σιωπηλοί. Ήταν ένα μεγάλο, γκρίζο, μελαγχολικό σπίτι με έναν ψηλό πύργο στη μια άκρη του.

«Μοιάζει με... με... κάστρο παραμυθιού», τραύλισε η μαμά στην προσπάθειά της να σώσει την κατάσταση.

«Όχι, δε μοιάζει», δήλωσα. «Μοιάζει με φυλακή. Και δε μου αρέσει εκείνος ο πύργος. Βάζω στοίχημα ότι εκεί θα κλειδώνουν τα άτακτα παιδιά. Μαμά, σε παρακαλώ! Μην τους αφήσεις να με κλειδώσουν σε τούτο το φρικτό μέρος».

«Μη λες καζομάρες, Στέλλα», με αποπήρε η μαμά, αλλά κοίταξε το θείο Μπιλ όλο ανησυχία.

Ένας μεγαλόσωμος άντρας ήρθε τρεχάτος στρίβοντας στη γωνία του σπιτιού, με μια σφυρίχτρα να χοροπηδά στο φαρδύ στέρνο του.

«Αυτός θα μας πει πού να πάμε», υπέθεσε ο θείος Μπιλ, και βγήκε γοργά έξω από το αυτοκίνητο και τον φώναξε.

Ο μεγαλόσωμος άντρας διέσχισε χοροπηδώντας το μονοπάτι προς το μέρος μας. «Γεια σας! Καλώς ήρθατε στην Περιπετειούπολη», είπε ξεφυσώντας. Σφυριγματάκια έβγαιναν από τα βυσσινιά ρουθούνια του.

«Τι κάνετε;» είπε ο θείος Μπιλ. «Μήπως εσείς είστε ο Ταξίαρχος;»

Ο μεγαλόσωμος άντρας κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας. «Εγώ είμαι ο οργανωτής δραστηριοτήτων», εξήγησε. Με εντόπισε να έχω ζαρώσει στο πίσω κάθισμα. «Μπορείς να με φωνάζεις θείο Ρον».

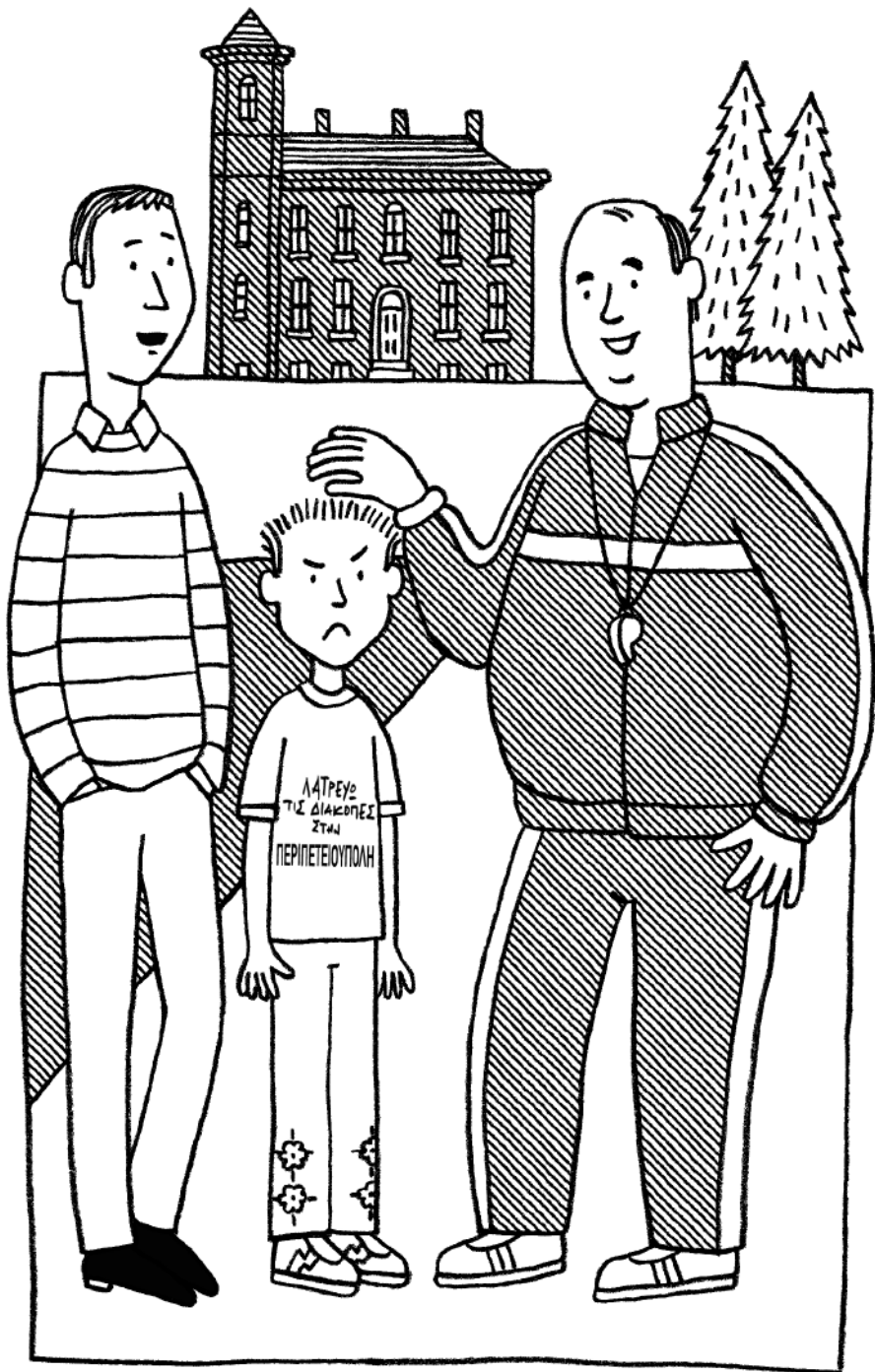
Είχα σιχαθεί όλους αυτούς τους θείους. Ο θείος Μπιλ με ανάγκασε να βγω από το αυτοκίνητο για να χαιρετήσω. Ο θείος Ρον με χτύπησε ελαφρά στο τσουρομαδημένο κεφάλι μου.

«Καλώς ήρθες στην Περιπετειούπολη, πιτσιρίκο», με χαιρέτησε.

Πιτσιρίκο! Παραλίγο να μείνω στον τόπο. Με πέρασε για αγόρι.

«Κορίτσι είμαι», ξεφύσησα μανιασμένα.

Ο θείος Ρον με κοίταξε προσεκτικά και μετά έσκασε

στα γέλια. Η ανοιχτόχρωμη γκρίζα φόρμα του ήταν σκούρα κάτω από τα μπράτσα του και μύριζε. «Συγγνώμη, Υψηλοτάτη», σχολίασε. «Πώς σε λένε λοιπόν;»

«Στέλλα Στέμπινγκς».

«Α, ναι. Η Στέλλα. Τέλεια! Θέλεις να έρθεις μαζί μου στο δάσος για να γνωρίσεις τα υπόλοιπα παιδιά; Κάνουν πικ νικ δίπλα στη λίμνη».

«Όχι, ευχαριστώ», είπα οπισθοχωρώντας.

«Θα θέλαμε να δούμε τον Ταξίαρχο πρώτα», δήλωσε η μαμά βγαίνοντας από το αμάξι και φυσώντας τη μύτη της δυνατά.

«Φαντάζομαι πως θα είναι απασχολημένος τώρα», είπε ο θείος Ρον. «Αλλά μπορείτε να δείτε την κόρη του, τη δεσποινίδα Χάμερ-Κότον».

Ακούστηκε ένας μακρινός ήχος από παιδιά που φώναζαν.

«Με καλεί το καθήκον», ανήγγειλε ο θείος Ρον και έφυγε με γρήγορο τζόγκινγκ.

Ο θείος Μπιλ έβγαλε τη βαλίτσα μου από το πορτμπαγκάζ. Η μαμά ανέβηκε τα σκαλιά μέχρι την εξώπορτα και χτύπησε το ρόππο με το κεφάλι λιονταριού. Μου έκανε νεύμα αλλά εγώ έμεινα παραπίσω, στο χαλικόστρωτο μονοπάτι. Γύρισα τη ράχη μου και άρχισα να γράφω στο χαλίκι με το παπούτσι μου: ΜΙΣΩ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΥΠΙ... Η πόρτα άνοιξε όταν σχεδίασα το Ο. Έσπευσα να το σβήσω προτού το δει κάποιος. Τώρα είχα ένα πολύ καθαρό λευκό αθλητικό παπούτσι και ένα πολύ γκρίζο και φθαρμένο.

«Γεια σας. Άλλη μια αργοπορημένη καινούρια άφιξη!»
είπε μια ηλικιωμένη κυρία με μια πορτοκαλιά ποδιά. Στρά-
φηκε σ' εμένα κουνώντας το κεφάλι της. «Έχεις μείνει πίσω
σαν την ουρά του γαϊδάρου. Έχασες το πικ νικ σου».

«Μπορούμε να μιλήσουμε στον Ταξίαρχο, παρακαλώ;»
την έκοψε λίγο απότομα η μαμά.

«Με την κυρία Χάμερ-Κότον θα συνεννοηθείτε. Εκείνη
είναι υπεύθυνη για τις αφίξεις. Περάστε από εδώ, παρακαλώ».

Η ηλικιωμένη γυναίκα μάς οδήγησε στο διάδρομο με το
βερνικωμένο παρκέ. Τα αθλητικά παπούτσια μου έτριξαν και
άφησα ίχνη από σκονισμένες πατημασιές. Η Πορτοκαλιά Ποδιά
γύρισε πίσω της και έβγαλε ένα μικρό επιφώνημα
δυσαρέσκειας, αλλά δεν είπε κουβέντα επειδή είχα τη
μαμά μαζί μου. Αποφάσισα ότι δεν τη συμπαθούσα.

Ούτε η κυρία Χάμερ-Κότον μού γέμισε το μάτι. Είχε
πολύ φροντισμένα σγουρά μαλλιά σαν σειρές από πλέξη και
φορούσε θαλασσιά φόρμα. Το σιλ της φόρμας ήταν άνετο,
αλλά στο ύψος του πισινού ήταν τελείως τσιτωμένη. Ένας
γατούλης Σιάμ κούρνιαζε στον ώμο της γυναίκας και με
κοίταζε καχύποπα. Απλώσα το χέρι μου να τον χαϊδέψω,
αλλά αυτός μου έδειξε τα δόντια του, μικρά και κοφτερά.
Αποφάσισα πως δεν ήθελα πια να γίνω φίλη μαζί του.
Και η κυρία Χάμερ-Κότον είχε αιχμηρά δοντάκια. Φάνηκαν
για τα καλά όταν χαμογέλασε.

«Καλώς ορίσατε στην Περιπετειούπολη», χαιρέτησε
ανταλλάσσοντας χειραψία με τη μαμά και το θείο Μπιλ.

Εμένα μου κούνησε τα δάχτυλά της και έπειτα πασπά-
τευσε τη φόρμα της απολογητικά. «Συγχωρήστε με για
την αθλητική περιβολή μου. Οργανώνω αγώνες ομά-
δων. Μας αρέσει πάντα να κάνουμε πολλά παιχνίδια
νωρίς το απόγευμα και μετά ένα μεγάλο πικ νικ με τσάι».

Χάρηκα που γλίτωσα το περίφημο πικ νικ. Δεν πεί-
ναγα καθόλου ύστερα από όσα είχα φάει στη δεξίωση
του γάμου. Η μαμά είπε ότι μπορούσα να φάω ό,τι μα
ό,τι ήθελα κι έτσι έκανα. Έφαγα τσιζκεϊκ κεράσι, μπλακ
φόρεστ, νουγκατίνα, μους σοκολάτας και λεμονόπιπα.
Ποτέ μου δεν είχα φάει πέντε τεράστιες πουτίγκες με
τη μία στο παρελθόν. Μόλις έφτασα στη μους σοκολά-
τας ένιωθα λίγο περίεργα και έπαιξα μόνο με τη λεμο-
νόπιπα αφήνοντας όλη τη βάση, αλλά και πάλι αναγνώ-
ρίζω ότι ήταν για μένα μεγάλο κατόρθωμα.

Η μαμά ζήτησε να δει τον Ταξίαρχο και η κυρία Χά-
μερ-Κότον εξήγησε ότι ήταν πολύ απασχολημένος εκεί-
νη τη στιγμή και ρώτησε αν είχαμε κάποιο πρόβλημα το
οποίο θα θέλαμε να συζητήσουμε. Έτσι η μαμά ξεκίνη-
σε να αναλύει την *κολυμποφοβία* της Στέλλας και εγώ
κοκκίνισα και έπαιξα νευρικά με τα δάχτυλά μου νιώθο-
ντας εντελώς ηλίθια. Η κυρία Πορτοκαλιά Ποδιά έφερε
ένα μεγάλο δίσκο με τσάι και μπισκότα. Το τσάι ήταν
σχεδόν τόσο πορτοκαλί όσο και η ποδιά της. Το γάλα εί-
χε κόψει σε άσπρους σβόλους που επέπλεαν στην ανοι-
χτόχρωμη επιφάνεια. Ρίσκαρα μια γουλιά όλο κι όλο.

Ο γάτος Σιάμ είχε το δικό του ξεχωριστό μπολάκι με
γάλα.

«Για να μη νιώθει παραμελημένος», εξήγησε η κυρία Χάμερ-Κότον. «Είναι ο αγαπημένος μου ψιψίνος, έτσι δεν είναι, Μπεζούλη;»

Εγώ ρουθούνισα περιφρονητικά και η μαμά με αγριοκοίταξε. Ρώτησε αν μπορούσε να γνωρίσει το υπόλοιπο προσωπικό της κατασκήνωσης, αλλά όλοι βρίσκονταν στο δάσος μαζί με τα παιδιά που έκαναν πικ νικ. Μου φάνηκαν σαν εκείνους τους λούτρινους αρκούδους.

«Μπορούμε τότε να ρίξουμε μια ματιά στο σπίτι;» ρώτησε η μαμά.

Έτσι πήγαμε να δούμε την Αίθουσα Τηλεόρασης. Περιείχε μια τηλεόραση. Ούτε και η Αίθουσα Παιχνιδιών ήταν ιδιαίτερα δελεαστική. Δυο τραπέζια πινγκ πονγκ καταλάμβαναν τον περισσότερο χώρο. Υπήρχαν λίγες καρέκλες σχολείου και ένα τραπεζάκι καλυμμένο με φθαρμένα κόμικς που φαίνονταν παμπάλαια, καθώς και μια στοίβα επιτραπέζιων παιχνιδιών και μερικοί σβόλοι από πολύ παλιά γκρίζα πλαστελίνη εξαιτίας της οποίας όλο το δωμάτιο βρομούσε.

«Φυσικά τα παιδιά χρησιμοποιούν την Αίθουσα Παιχνιδιών μονάχα όταν έχει πολύ κακό καιρό», διευκρίνισε η κυρία Χάμερ-Κότον. «Φροντίζουμε ώστε να βρίσκονται έξω όσο γίνεται περισσότερο. Πού να δείτε πώς θα είναι η Στέλλα όταν έρθετε να την πάρετε. Θα έχει γίνει μαυροτσούκαλο!»

«Εγώ δε μαυρίζω, κοκκινίζω και καίγομαι», δήλωσα.

«Μπορούμε να δούμε το υπνοδωμάτιο της Στέλλας;» ρώτησε γρήγορα η μαμά.

«Βάζουμε όλα τα παιδιά σε μικρούς, συμπαθητικούς κοιτώνες», αποκρίθηκε η κυρία Χάμερ-Κότον. «Έχει πολύ περισσότερη πλάκα. Σε έχουμε βάλει στο Σμαραγδένιο Κοιτώνα, Στέλλα».

Δε θα χαρακτήριζα το Σμαραγδένιο Κοιτώνα συμπαθητικό. Περιλάμβανε έξι μικρά σιδερένια κρεβάτια, βγαλμένα θαρρείς από ιστορία σε βικτοριανό ορφανοτροφείο, έξι μικρές σιφονιέρες και ένα πράσινο χαλάκι στο πλαστικοποιημένο πάτωμα.

«Μας αρέσει η απλότητα», τόνισε η κυρία Χάμερ-Κότον. «Λοιπόν, αν αποχαιρειθήσετε τη Στέλλα τώρα, προλαβαίνει να ξεπακετάρει τα πράγματά της προτού επιστρέψουν τα παιδιά από το πικ νικ τους».

Ο θεός Μπιλ έσκυψε εμπρός. Φοβήθηκα ότι θα με φιλήσει, γι' αυτό αποτραβήχτηκα. Αυτός κατέληξε να φιλάει τον αέρα δίπλα στο μάγουλό μου.

«Καλά να περάσεις, Στέλλα. Μην ανησυχείς καθόλου. Θα τακτοποιηθείς στο πι και φι. Θα φροντίσω εγώ τη μαμά για σένα και θα σου στείλουμε πολλές καρτ ποστάλ».

Η μαμά δεν είπε λέξη. Με αγκάλιασε πολύ σφιχτά, μου έδωσε ένα μεγάλο φιλί κι έπειτα βγήκε γοργά από το δωμάτιο. Ο θεός Μπιλ την ακολούθησε.

Η κυρία Χάμερ-Κότον στράφηκε προς το μέρος μου: «Αυτό είναι το κρεβάτι και η σιφονιέρα σου, Στέλλα. Εντάξει; Θα τα πούμε αργότερα». Και βγήκε κι εκείνη με τη σειρά της.

Απέμεινα ολομόναχη, εγκαταλειμμένη στην Περιπετειούπολη.

Ξινόμυλο
11+ ετών

Ε΄ & ΣΤ΄ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Τζάκλιν Ουίλσον

Πώς να
επιβιώσεις
6την
κατακρήνωση

Όταν η μητέρα της Στέλλας, φεύγοντας για μήνα του μέλιτος, την αφήνει στην καλοκαιρινή κατασκήνωση της Περιπετειούπολης, η Στέλλα ξέρει ότι θα μισήσει κάθε λεπτό που θα ζήσει εκεί. Δε φτάνει που την περνούν για αγόρι, επιπλέον αναγκάζεται να μείνει στο ίδιο δωμάτιο με την ψωροφантаσμένη Λουίζ και την κακιασμένη Κάρεν... Απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα, το καλοκαίρι της Στέλλας θα είναι σκέτος εφιάλτης. Πώς είναι δυνατόν να επιβιώσει;

Ένα διασκεδαστικό βιβλίο με συμβουλές επιβίωσης, απίθανα κουίζ, πεντανόστιμες συνταγές και πρωτότυπες δραστηριότητες, για να δημιουργήσετε τη δική σας κατασκήνωση...

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Εόεις κι εμεις πάντα σ' επαφή!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10881